

PER AMICITIAM. ЛЮДМИЛ СТАНЧЕВ НА 60 ГОДИНИ

Ще е грешно да се твърди, че Людмил Станчев не е най-добрият специалист в България за историята на южноамериканските индианци май (знае се, че защити дипломна работа за тях под умелото научно ръководство на проф. Александър Милчев). Ще е вярно обаче да се каже, че той от десетилетия е символ на приятелство, колегиалност и енциклопедично познание (в най-добрия смисъл на този израз) в Историческия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“.

Роденият преди 60 години във Варна, днес рожденик, доказва с името си, че добрите хора търпят не едно и две умалителни обръщения. Люсо, както го знаят, вече поколения колеги, израсна като самороден историк. Макар и да не гонеше кариерно развитие, в много отношения той би бил достоен титуляр на различни

лекционни курсове в ИФ. Разностранный му интереси го пращаха къде ли не: сред тракийските мегалити и средновековните археологически обекти; участник в документалния филм за образуването на Българското ханство (Яйлата, 1981, режисьор Васил Кисимов); основател и деятел на монархически клуб „Просветление“; дългогодишен редактор на сп. „История“; постоянен събеседник в предаването „Инфохолици“ (Радио София); отговорен редактор в сп. „Будител“... Най-често обаче той е онзи обаятелен разказвач на истории, случки и вицове, който е желан за всяка компания на развеселени (а и сериозни) историци. Израснал с четива като „Приключенията на добрия войник Швейк“, „Дванайсетте стола“ и „Чичовци“, и сега Л. Станчев свободно цитира от тях цели страници. Сякаш авторите на тези бисери в световната литература с невидима палка са предали част от сладкодумието си на нашия приятел.

Люсо с право може да бъде наречен „паметта“ на факултета. Не защото познаваше отблизо част от своите преподаватели (Васил Гюзелев, Георги Гунев, Кирил Йорданов), а и за това, че съхрани разказите за миналото на вече отиш-



лите си от този свят значими фигури (също негови приятели) като Милчо Лалков, Петър Горбанов, Николай Генчев, Александър Фол, Илчо Димитров и др. Това са кратки истории, които вероятно никога няма да бъдат написани, но които и сега се разказват из коридорите и кафенетата на Университета с усмивка и идилична носталгия за отминали времена. Ненатрапчивото присъствие на Люсо продължава да е част от ежедневието и колорита на историческата общност.

Много от колегите на Люсо само при споменаването на името му биха започнали в неговия дух: „Спомням си веднъж...“ или пък „Един път...“ и т.н. В студентските и постстудентските години на Люсо апартаментът на родителите му във Варна бе нещо като безплатна къща за гости, която широко разтваряше вратите си за знайни и незнайни приятели и колеги. Не само заради това Людмил Станчев е познат в най-различни среди от Варна до София. Госто-приемството на неговата душа няма край. Дано и занапред да е така! Бъди жив и здрав, кръглолетнико!

На многая лета!

20 август 2014 г. от Рождество Христово

Доц. Георги Н. Николов (с честта да се познава с Людмил Станчев).

**PER AMICITIAM. 60th ANNIVERSARY
OF LUDMIL STANCHEV**

✉ **Dr. Georgi N. Nikolov, Assoc. Prof**
University of Sofia
15, Tsar Osvoboditel Blvd.
1504, Sofia, Bulgaria
E-mail: gnikolov2@gmail.com